

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Pengerkatu 30 A 40

N:o 12 - Joulukuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

36. vuosikerta 1931

VAPAAHTAJAN SYNTYMINEN

Joosef ja Maria asuivat Joosefin kodissa Nasaretissa. Mutta vähän ennen Marian synnyttämisen aikaa oli heidän suoritettava matka Betlehemin kaupunkiin, joka sijaitsee 7 kilometriä Jerusalemissa etelään päin. Oli näet verollepano, ja juutalaiset vaelsivat kaikkialta kotikaupunkeihinsa pannaan itseänsä verolle. Tästä johtui että majapaikoissa vallitsi suuri tungos. Kun itämailla vieläkin kotieläimiä usein pidetään saman katon alla, ihmisten asustaessa joko yläkerrassa tahi samassa kerroksessa eräänlaisella korokkeella, ei ollut niin peräti outoa, että Joosef nuoren vaimonsa kanssa joutui sijoittumaan

majapaikassa alapermannolle, jonka syrjässä oli muurattu seimi elukoita varten. Jeesuksen syntymisen

hetkenä oli ilma sellainen, että eläimiä vielä paimennettiin ulkosalla, joten eläinten tavallinen suoja todennäköisesti oli tyhjä.

Pian senjälkeen, kun Joosef ja Maria olivat saapuneet Betlehemiin, synnytti Maria pojan, esikoisensa, kapaloitsi hänet ja laski hänet seinään. Seimessä lepääminen oli enteellinen Jeesuksen koko seuraavalle elämälle: niin kuin hän oli alhaisuudessa syntynyt, niin hän myös alhaisena eli ja vaikutti. Samoinkuin ei majatalossa löytynyt hänelle sijaa, niin ei myöhemminkään Ihmisen Pojalla ollut paikkaa, johon hän olisi päänsä kallistanut.

Betlehemissä on nykyään 7—8,000 asukasta. Kaupunki on kallioisella kukkulalla, jota ympäröivät oliivilehdot ja viinitar-

JOULUTÄHTI

*Kirkas, kimmeltävä tähtönen
yössä itämailta kauas hohti,
viisaat miehet kaukaa johti,
tallin luokse pienoisen,
seimen ääreen suloisen.
Sinne kirkas valo loistaa,
siellä enkellaulu kaikuu
helkähtäen riemu raukuu
kunniaksi Jumalan.*

*Tähti kirkas, taivahinen,
yössä elämämme loista,
meistä kurjista sä poista
viha, riita ainainen;
johda luoksi Jeesuksen,
joka kuuroillekin ilon antaa,
murheissamme meitä kantaa,
johtaa meitä eksyneitä,
kotiin ohjaa väsyneitä.*

Lempi Rantala.

hat, etäämpänä pellot ja laitumet. Se oli Iisain suvun kantapaikka. Siellä tapahtuivat Ruutin kirjassa mainitut tapahtumat, siellä myös kasvoi Daavid mieheksi. Se oli ikäänkuin keskus koko Juudan sukukunnalle, ja sentähden on mahdollista, että Joosefillakin siellä oli jotakin kiinteätä omaisuutta. Joka tapauksessa liittyi seutuun useita Daavidin aikaisia muistoja, joissa hurskas mieli halulla viihtyi.

Asettaen turvansa isien Jumalaan olivat Maria ja Joosef laskeutuneet levolle, pienokaisen maatessa seimessä. Pian kuitenkin saapui heidän tykönsä odottamattomia vieraita. Ne olivat paimenia, jotka olivat olleet yöllä kedolla vartioimassa laumaansa. Outo kirkkaus oli säteillyt taivaalta ja kirkkauden keskeltä puhui Herran enkeli sanoen: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Ja tämä on teille tunnusmerkinä: te löydätte vastasyntyneen lapsen kapaloituna seimessä makaamassa." Tämän jälkeen oli ilmestynyt suuri taivaallisen sotaväen joukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio." Sen jälkeen oli taivaallinen kirkkaus kadonnut, ja paimenet riensivät etsimään Jeesuslasta, jonka löysivätkin majatalossa, seimessä makaamassa.

Kedon paimenet ovat Kristuksen ensimmäiset palvojat ja opetuslapset. Heille julistettiin suoraan taivaasta jouluevankeliumi Jeesuksen syntymisestä. Ei nyt ollut syytä pelkoon, vaan iloon; maailmaan oli syntynyt Vapahtaja, profeettain lupaama Messias (= Kristus). Ei hän syntynyt ruhtinasten suojissa, vaan vähäisen Betlehemin halvassa majatalossa. Ja pyhä

ilo on tästä lapsesta kautta aikojen virrahdanut maailmaan: sen takia yhä vielä syttyvät joulukynttilät tuhansissa kirkoissa ja joulukuuset ja lahjat tuovat maan lapsille iloa lukemattomissa kodeissa.

Enkelihymnistä: "Kunnia olkoon" (lat. Gloria) on tullut kaiken jumalanpalveluksellisen ylistyksen perikuva. Kristuksen syntymisen johdosta ylistävät taivaalliset henkiolennot Jumalan kunniaa ja maassa rakentuu rauha Jumalan ja ihmisten välille ja myös ihmisten kesken, kun jumalallinen mielisuosio loistaa heille. Sentähden kaikuu jouluhymni jokaisessa päiväjumalanpalveluksessa, kehoittaen meitä riemumielillä muistelemaan Rauhanruhtinaan tuloa.

Paimenten sanoma herätti ihmettelyä kaikissa, jotka sen kuulivat. Nähtävästi oli muitakin majatalon vieraita saapunut tiedustelevaan, mitä oli tapahtunut. Mutta syvimmän vaikutuksen teki paimenten sanoma Mariaan, jolle se vahvisti sen, mitä enkeli oli hänelle ilmoittanut. Maria katki kaikki nämä sanat sydämeensä ja kertoi niistä myöhemmin evankelistalle, kun tämä kokosi tietoja evankeliumiansa varten (Luuk. 1:1—4). Pitkinä odotuksen vuosina oli tämä sanoma Marian uskon virvoituksena ja tukena. Ihanassa aamuvirressä seurakunta laulaa:

Sen siunatun päivän sen autuahan
Ain' muistan jok' aamu mä aivan,
Jon' armon aurinko maailmahan
Loi valon, ja enkelit taivaan
Näin julisti riemuksi paimenten:
Autuuden päivä on tullut.

Vk. v. 449:2 — Keski-ikäisestä hymnistä.

Piispa E. Kailan teoksesta "Jeesuksen elämä."

”OMA TUPA, OMA LUPA.” ”OMA KOTI KULLAN KALLIS”

Kuuromykkäinlehdessä on vuosien kuluessa julkaistu kymmeniä kuvia kuuromykkäin omistamista taloista tahi kodeista Suomessa. On ollut ilahduttavaa huomata, että kuurot eri puolilla maata ovat ruvenneet yhä enemmän hankkimaan itselleen omia taloja, vaikka pieniäkin. Sillä suuri onni elämässä on ihmisellä, jos hänellä on oma koti, jossa saa rauhassa ja vapaana asua perheensä kanssa. Siihen olisi niin monen kuuron kuin suinkin pyrittävä.

Naapurimaassamme Ruotsissa on myös paljon sellaisia kuuroja, joilla on oma koti. Tukholmassa ilmestyyvä kuuromykkäinlehti on myös joskus julkaisut kuvia ruotsalaisista kuurojen kodeista. Luulemme, että monia lukijoitamme huvittaa nähdä kuvia Ruotsin kuurojen taloista ja verrata niitä suomalaisiin. Ovanko suomalaiset tahi ruotsalaiset kauniimpia? Sentähden olemme hankkineet muutamia kuurojen omakotikuvia Ruotsista suomalaisten kuurojen nähtäväiksi.

Äsken mainittu ruotsalainen lehti kertoo seuraavaa. Moni kuuro Ruotsissa omistaa maata, jolle hän on itse tahi toisten avulla rakentanut pienen rakennuksen tahi huvilan. Heillä on tavallisesti talonsa ympärillä pienviljelystä, jonka ohessa harjoittavat vielä jotakin käsityöammattia. Varsinkin Taalainmaakunnassa asuu useita kuuroja, joilla on oma koti. Siellä voivat he nim. saada rahallista avustusta ja edullisia lainoja eräästä suuresta rahastosta, joka on olemassa tällaista tarkoitusta varten. Tunnetuimpia oman kodin omistajia siellä on kuuro *Gustaf Ståby* Borlängen pitäjässä. Hänen talonsa ei ole aivan pieni. Siinä on niitty-, pelto- ja metsämaata. Aikaisemmin viljeli Ståby itse maatansa ja oli hänellä niinä aikoina 2 à 3 lehmää, sekä muita tavallisia ja tar-

Albert Janssonin oma koti Hedermoran pitäjässä.

peellisia kotieläimiä; m.m. porsas, joka vuosittain tapettiin jouluksi omistajalleen joulukinkuksi. Ståby kävi työssä joka päivä eräässä lähellä olevassa rautatehtaassa. Kun sitten hänen vanhin poikansa läksi Amerikkaan ei isä jaksanut enää yksin hoitaa talouttaan, vaan kun alkoi tulla vanhaksi, antoi maansa

Petrus Carlssonin huvila Tukholman saaristossa.

vuokraajalle viljeltäväksi. Näin on hänelle jäänyt enemmän aikaa toimia Taalainmaan kuurojen yhdistyksissä ja tuntuvasti ottaa osaa heidän valistusrienteihinsä.

Etelämpänä Hedemorán pitäjässä omistaa *Albert Jansson* pienen punaiseksi malatun talonsa, josta on mitä suuremmissin näköala yli Taalainjokilaakson. Joen kimalteleva pinta välkkyyy vihreäin rantojen, keltaisten viljavainoitten, lehtoisten kumpujen ja somien puna-valkeiksi maalattujen talojen välistä. Talossa on karjarakennus eläimiseen ja puutarha suurine hyötymansikka maineen. Metsästä voi hän myös poimia kaikenlaisia marjoja. Jansson on hyvä työ-

Gustaf Ståbyn oma koti Borlängen pitäjässä.

Eskil Anderssonin oma koti Norrhammarin pitäjässä.

mies. Naapuritalosta saa hän työtä ja ansiota niin paljon kuin haluaa.

Tukholman saaristoon, aavan meren rannalle on *Petrus Carlsson*, kuuro rakennusmestari, rakentanut oman huvilansa, jossa hän perheineen asuu.

Norrhammarin pitäjässä asuu omassa talossaan *Eskil Andersson*, naimaton vanhanpojan alku. Hän on viisas kun panee työllään ansaitsemansa rahat ja palkkansa oman kodin rakentamiseen. Ijältään on Andersson vielä aivan nuori. On harvinaista että nuoret pojat ovat niin viisaita, että jo ajoissa rupeavat hommaamaan itselleen omaa taloa. Sitä ei kukaan kadu.

Fredrik Larssonin koti Skellefteån pitäjässä.

Pohjois-Ruotsissa Skelefteån kaupungin lähellä asuu *Fredrika Larsson* omassa pikku kodissaan, johon kuuluu huone ja keittiö. Tuvan ympärillä on perunamaa, hyötymansikkamaa sekä muita keittiökasveja. Itse muokkaa hän perunamaansa, kylvää perunansa, ja itse ottaa hän ne ylös syksyllä. Metsästä poimii hän kesällä mustikoita, puolukoita, jopa lakkojakin. Monet vuodet on hän asunut aivan yksin ja aina on hän reipas. Luulisi olevan yksinäisellä

kuurolla olevan vaikeaa asua näin eroitettuna toisista ihmisistä, mutta *Fredrika Larsson* tulee hyvin toimeen yksinkin.

Viimeisessä kuvassa näkyy vanha, matala rakennus. Se sijaitsee Hallandin maakunnassa lähellä Halmstadin kaupunkia. Siinä asuu eräs kuuro mies vanhan äitinsä kanssa. Tässä talossa perustettiin aikoinaan paikkakunnan kuurojenyhdistys ja on rakennus siis historiallisesti muistorikas.

Näin olemme esitelleet lukijoillemme nämä ruotsinmaalaiset hauskanäköiset talot, joissa asuu kuuroja. Vertailkaapa niitä nyt vastaaviin suomalaisiin. Mitä sanotte, ovatko ne kauniimmat kuin meikäläiset vai ovatko ehkä jokseenkin yhtä kauniit.

Kuuron miehen ja hänen äitinsä yhteinen koti, vanha rakennus Halmstadin kaupungin lähellä.

EN VOI OLLA ILMAN KUUROMYKKÄIN LEHTEÄ

Rakas Kuuromykkäinlehti! Olet ollut hyvä ystävä minulle jo useamman vuoden. Saapumistasi odotellessani olen monasti ajatellut, etten voisi tulla toimeen ilman sinua. Olen tullut huomaamaan, että olet niin monasti liidellyt luokseni lohduttavana onnen enkelinä. Monta kertaa en ole joutanut muuta kuin katsahtamaan omien lehtien palstoja. Silloin olen tuntenut suurta iloa ajatellessani, että päivätyöni päätyttyä ja saapuessa illan hiljaisuuden, saan ottaa sinut käteeni ja syventyä lukemiseen. Olet sopuisuudessa oman sydämeni kanssa. Kaikki Kuuromykkäin Lehden kirjoittajat, missä maan kulmilla lie-nevätkään, ovat kuin sydänystäviä, jotka lähettävät tietoa toisten kohtalotovereiden oloista ja toimesta. Mutta kuinka ikävästi minun mieltäni koskeekaan nähdessäni sellaisia kuulevia ihmisiä, jotka eivät välitä Kuuromykkäin lehdistä, eivätkä edes ota katsoak-

seenkaan, vaikka K.m. Lehti on ihan heidän silmiensä edessä. Ei auta muu kuin täytyy kuuron itse ottaa lehti ja tarjota välinpitämättömien ihmisten luettavaksi, mutta pian se taas kädestä pois heitetään sanaakaan sanomatta. Tästä huomaamme, että sellaiset ihmiset eivät tahdo milloinkaan tilata K.m. liiton julkaisemia lehtiä, eivätkä tahdo saada tietoa hiljaisten kuurojen yksinäisestä elämästä. Tällaiset ihmiset vain näyttävät halveksivan kuurojen lehtiä ja voivat sanoa, ei niistä ole mitään hyötyä. Mutta ajatelkaapa, että kuinka ihminen voi tulla toimeen ilman omia lehtiä, ei mitenkään, sillä ei voi saada mitään tietoa. Kaikilla ihmisillä elämässä täytyy olla monenlaisia lehtiä ja hyödyllisiä kirjoja ja parhain Elämäkirja (Raamattu) on jokaisella oltava, josta ihminen saa kalliita ohjeita elämänsä matkalla, muuten ei osaa itse elää Luoja sääntöjen mukaan.

Olen saanut vapaaherkinäni lukea Kuuromykkäin lehdistä kauniita, opettavaisia kirjoituksia, mitkä etenkin koskevat meidän kuurojen omaa elämäämme. Siis me kuurot saamme hyviä, kalliita ohjeita omista lehdistämme elämämme matkalla. Kuuromykkäin lehtien kautta tahtovat ne uskonnollisten kirjoitusten kirjoittajat kohottaa katseemme korkeuteen pyytämään voimaa taivaalliselta Isältä vastuunalaiseen tehtäväämme ja täten tahtovat ohjata meitä heikkoja ihmisiä vaeltamaan hyveen ja totuuden tiellä.

Pian taasen on K.m. lehtien tilauksien uudistusaika käsissä. Siis olisi hyvä, että jokaisen kuuromykkäin, jonka luokse ei tule K.m. lehteä, olisi tarpeellista, että jokainen — yksinäinenkin tilaisi itselleen K.m. lehden ilon ja tiedon tuojakseen, muuten elämä voi tuntua ikävältä ja yksinäiseltä. Emmekö huomaa, että meillä on hyvä toveri seurassamme silloin kun satumme olemaan yksinäisyydessä. Se on Kuuromykkäin Lehti. Sen minä niin useasti otan esille etenkin sunnuntaisin, jolloin on eniten aikaa lukea ilokseni sitä. Silloin tunnen, että minulla on hyvä toveri, jota niin hyvin ymmärrän. Paljon ovat uskonnolliset kirjoitukset minua ilahuttaneet, että niiden luettua tunnen usein sisäistä rauhaa ja Pyhän Hengen läsnäolon virvoitusta. Näin Jumala voi antaa hyvyyttään kaikille, jotka Hänen sanansa tahtovat ottaa ohjeekseen elämänsä matkalla.

Muistan vielä niin selvästi sen ajan, jolloin ensi kerran sain Kuuromykkäin Lehden käsiini, jonka opet-

tajani kouluajanani toimitti. Mielenkiinnolla aloin sitä uteliaasti katsella ja saatuani sen kuukausittain käsiini, luin ahmien hauskoja kertomuksia. Luettuani kypsytin mieleeni päätös, että tämä oma lehti on minun tilattava joka vuosi. Ja nyt on Kuuromykkäin Lehti käynyt minulle niin rakkaaksi, että ikävöiden odotan sen tuloa ja näyttääkin odotusaika pitkältä kun se saapuu aina kerran kuukaudessa. Ja kun lehti vihdoin saapuu luokseni, niin kaikkien kiireiden ohella minä sen kuitenkin otan luettavakseni. Ja vielä vähän ajan perästä luen edelleen ja uudelleen kunnes ehdin lukea läpi ennenkuin taas lennähtää uusi numero tilalle.

Minä puolestani tahdon sydämellisesti kiittää Kuuromykkäin Lehteä monista uskonnollisista ja kaikista hyvistä kirjoituksista, joita olen innostunein mielin lukenut ja toivon edelleenkin parhaita onnea ja siunausta Kuuromykkäin Lehden toimitukselle ja laajalle lukijapiirille.

L. Rantala.

VÄHÄN KESÄISILTÄ RETKEILYILTÄ

Terveisiä Asikkalasta, Vesivehmaalta!

Lahden kuuromykkäin urheiluseura ja osaksi yhdistys järjestivät pienen huvireken yllämainittuun paikkaan kesäkuun 27 p:nä. Sattui olemaan erittäin kaunis ja sopiva retkeilyilma. Lähdettiin Lahden laivalaiturilta "Heinola"-nimisellä laivalla. Muutamat menivät polkupyörillä. Ajatelkaapa kuinka sukkelas-ti ja hauskaasti tämä laivamatka kului. Kuinka hauskaa olikaan olla toisten kohtalotovereitten seurassa laivassa, mikä kulki aavalla, sinisellä, aaltoilevalla Vesi-

Lahtelaiset k.m. retkeilyllä Vesivehmaalla

järvellä. Tällä matkalla saimme nähdä paljon Vesi-järven ympäristön seutua, mikä näytti todella kauniilta rannoilla sijaitsevine huviloineen. Mutta vielä kauniimpi paikka avautui retkeläisten silmien eteen Vääkssä. Ihmeekseni näin ensi kerran Vääkсын kanavan sulkuportteineen. Miten ihanaa olikaan laivan pysähdytyä katsella Vääksyä ja sen kanavaa laivan seistessä kahden ison sulkuportin keskellä odottaen veden nousua ja laskua. Mutta pian taas laiva lähti jatkamaan matkaa eteenpäin, jolloin taas saimme kii- vetä yläkerrokseen ihaillemaan silmien eteen avautu- vaa luontoa.

Pian sitten saavuimme toiselle laiturille, johon as- tuimme laivasta. Jatkoimme matkaa venheillä ja osak- si jalkaisin. Perille saavuttuamme neiti Sandra Lah- nalammen kotiin, oli meitä heti vastassa eteisen ovella nti Lahnalampi, joka iloisesti puristi kättämme lau- suen vieraansa tervetulleiksi luoksensa viettämään hauskoja hetkiä.

Saimme sitten kuuman kävelymatkan jälkeen istua viileässä salissa ja katsella valokuvia ja samalla tuli kahvipöytä pian katetuksi, jolloin kukin sai juoda vah- vat kahvit pullan ja sokerikaakkujen kera. Vielä saimme herkulliset Lahnalammen emännän tarjoamat iltaruuat.

Illan tultua saimme kaikki olla ulkona. Järvellä souteleminen vielä lisäsi hauskuutta illan kuluksi. Vihdoin kaikki menimme saarelle, jossa myös poltet- tiin kokko. Kaikkien mielet olivat reippaat ja vir- keät. Ei unikaan vielä maittanut vaikka keskiyö oli jo tulossa.

Seuraavana päivänä, pyhäpäivänä, saimme pitkän ajan levätä luonnonhelmassa, uida ja ottaa auringon- kylpyjä. Näin aika kului hauskaasti leikkien ja valo- kuvia ottaen.

Seuraavana aamuna aikaisin lähdimme kotimatkal- le. Saimme lähtiessämme juoda vielä aamukahvit vir- kistykseksemme. Ja tästä kaikesta tahdon minä itseni sekä mukana olleiden vieraiden puolesta sydämelli- simmin kiittää Lahnalammen ystävällistä ja sydämel- listä perhettä.

Sibteeri.

MARRASKUUN MYRSKY

Jo on kaunis kesä loppunut. Marraskuun myrskyt kulkevat pauhaten yli maan. Rankkasade lyö ikku- naruutuihin ja ihmiset pysyvät mieluummin sisällä lämpöisissä huoneissa. Mutta, hyvä lukija, lähde kanssani ulos syysmyrskyä katselemaan, niin saat nähdä, mitä siitäkkin voi oppia.

Maa lepää hiljaisena, se nukkuu. Mutta sen mus- tan pinnan alla liikkuu kätkeyt voimat: miljoonat viljan ja kasvien siemenet valmistautuvat nousemaan taas ylös maan mullasta kunhan kevät saapuu.

Myrsky repii ja riuhtoo metsän puita. Viimeiset kiihtuneet lehdet putoavat maahan. Mustina ja alas- tomina seisovat puitten rungot ja oksat, joita sade valelee. Yksinäinen, märkä lintu istuu oksalla koet- taen etsiä tuulensuojaa. Mutta sinä ja minä kuljem- me kosteata metsätietä pitkin tallaten kuolleita, maa- han pudonneita lehtiä. Tunnetko kellastuneitten leh- tien tuoksua? Se on syksyn tuoksua. Muutamia kuu- kausia sitten riippuivat kaikki nuo miljoonat lehdet terveinä oksillaan ilahduttaen vihreydellään meitä koko kesän. Nyt makaavat ne maassa elottomina. Ne muuttuvat maaksi antaakseen ravintoa tulevain kesien kasveille.

Niin, myrsky pauhaa metsässä. Kuolleet oksat kat- keilevat sen painosta, heikot puitten rungot taittuvat. Sellainen on luonnon järjestys.

— — —

Mieleeni tulee monenlaisia ajatuksia. On toisen- laisiakin myrskyjä. On näkymättömiä myrskyjä ih- missydämissä. Jokaisella ihmisellä on omat salaiset myrskynsä, jotka ajoittain raivoavat hänen sydämes- sään. Nuoruudessa tulevat *kiusausten myrskyt*. Ne ovat ankarat ja väkivaltaiset ja moni kysyy: miksi nuoruuden aikana niin ankarat kiusaukset taistelevat sieluissamme? Parempi olisi jos niitä ei olisi. Mutta samoin kuin myrskyt ovat tarpeellisia luonnon elä- mässä, ovat ne välttämättömiä myöskin ihmiselä- mässä! Jumala on niin säätänyt, että kiusaukset tu- levat sentähden että me koko voimallamme asettui- simme niitä vastaan taistelemaan. Puut työntävät juurensa syvälle alas maan sisään voidakseen pysyä pystyssä myrskyn käsissä. Samoin on jokaisen nuoren miehen ja nuoren naisen koko voimallaan etsit- tävä apua ylhäältä kiusausten myrskyjen keskellä tais- tellessaan. Ilman Jumalan apua ei kukaan ihminen voi kiusausten tullessa sortumatta kestää.

— — —

Usein ja monessa muodossa tulee elämän varrella kestettäväksemme myrskyn aikoja. Tulee sairaus, työt- tömyys, pettymykset ja kaikenlainen hätä. Silloin on sydämessämme myrskyn ankara aika. Silloin on ilo kaukana, mieli masentunut ja neuvottomina kysymme Herralta: miksi, miksi? Mutta Jumala tietää, että myrsky on meille tarpeellinen oppiaksemme kaikessa Jumalan tahdon alle alistumaan ja kaikki asiamme Herralle jättämään. Kun vastoinkäymisen myrsky raivoaa sielussasi, kun ahdistus painaa mieltäsi, kun

kaikki tiet näyttävät olevan tukossa, ymmärrä silloin: nyt on Herra läsnä. Hän koettelee sinua ja tahtoo näyttää sinulle miten voimaton ja avuton olet yksin heitettyinä, mutta samalla avaa Hän sylinsä ja odottaa, että sinä Häneltä etsisit ja vastaanottaisit lohdutuksen ja avun. Totena pysy aina se, että ainoastaan Jumalassa löytää ihminen sielunsa rauhan ja tyydytyksen.

Kerran tulee sitten viimeinen, vaikea myrsky läpäistäväksemme. Se on *kuolema*. Vakava on se hetki, jolloin kuolon kylmä käsi laskeutuu sydämellemme ja kutsuu meidät pois täältä. Emme voi sitä paeta, emmekä tuota hetkeä toistaiseksi siirtää. Kuolemalla on kiire. Koeta oppia ajattelemaan, että Jumalan luona on sinullakin turvapaikka. Tätä lukiessasi muistele entistä elämäsi. Ja astu sitten rukoillen Jumalasi eteen. Anna Hänelle syntikuormasi, hätäsi, taistelusi. Kristuksen ristin luona Golgatalla on ikuisen turvapaikkasi. Siellä riippuu Jeesus ristillä tähtesi. Myrskyt taistelivat hänenkin sielussaan pelastaessaan sinut. Nyt on se myrsky ohitse. Jumala kutsuu sinua tuon ristin luo ja siellä antaa hän sinulle rauhan ja siunauksensa.

Pakene siis ristin luo aina kun myrsky sydämesäsi raivoaa. Ja kuoleman hetkelläkin pakene sinne. Jeesus johtaa sinut kerran ikuisen rauhan rantaan, johon eivät mitkään myrskyt ulotu. Hän johtaa sinut Taivaallisen Isän ammosyliin.

P. H.

TÄRKEÄ HUOMAUTUS KUUROILLE

Postimaksut ovat koroitettut!

Joulukuun ensimmäisestä päivästä alkain ovat postimaksut Suomessa korotettut. Uuden postitaksan mukaan maksaa *kirjeen* postissalähtettäminen 2 mk. ja *kirjekortin* lähettäminen 1 mk. 50 p.

Pyydämme kaikkia arv. lehtemme tilaajia ja muitakin, jotka toimitukselle kirjoittavat *muistamaan postitaksan koroituksen* ja panemaan kirjeeseensä ja korttiinsa riittävästi *postimerkkejä*. Muutoin saa lehden toimitus tahi toimittajat omasta kukkarostaan maksaa lisätyn postimaksun. Rahakirjeet on *"merkittävä kirjoihin"* ja kysyttävä postinhoitajalta kuinka paljon se maksaa.

Postimaksut ovat koroitettut sentähden, että valtio, joka on köyhä, saisi enemmän rahaa moniin tärkeisiin tarpeisiinsa.

Toimitus.

"VERNAN RUUSUT"

Tiedätkö, kuuro lukijani, kuka *Sakari Topelius* oli? Varmaankin on sinulle koulussa kerrottu jotakin hänestä, erästä Suomen huomatuimmasta ja varsinkin kaikkien lasten suuresti rakastamasta kirjailijasta. Ehkäpä olet lukenutkin hänen kauniin kertomuksensa "Koivu ja tähti", taikka jonkun hänen ihanista saduistaan allottarista, pilviparroista y.m. Mutta vaikkapa olisitkin lukenut jonkun näistä kirjoista, niin tuskinpa kuitenkaan tiennet, että setä Topelius muisti myöskin kuuromykkiä. Onpa hän kirjoittanut erään kertomuksenkin taikka oikeastaan pienen kirjan nimeltä "*Vernan ruusut*", jossa päähenkilönä on kuuromykkätyttö, Verna. Kun varmaan haluat tietää, minkälainen tuo kertomus on, kerron siitä lyhyesti.

Oli vuosi 1789. Ruotsin ja Venäjän välillä oli taasen sota. Ruotsin kuninkaan Kustaa III:n sotajoukko oli Suomessa, Loviisan kaupungissa. Ruotsalaiseen sotajoukkoon otettiin tietysti myös paljon suomalaisia miehiä. Niinpä lähetettiin taas eräänä päivänä joku nuori luutnantti yhden alempaan päällystöön kuuluvan miehen kanssa Loviisasta pohjoiseen päin maaseudulle ottamaan vastaan uusia sotamiehiä. Matkalla eksyivät miehet pois tieltä ja joutuivat suureen metsään. Väsyneinä ja nälkäisinä ratsastivat he eteenpäin, toivoen löytävänsä jonkun asunnon, jossa voisivat levätä. Viimeinkin kuulivat he metsästä koiran haukuntaan. Miehet menivät ääntä kohden ja löysivät keskeltä metsää suuren talon. Se näytti olevan muurilla ympäröity aivan kuin jokin sotalinnoitus. Kuka asui täällä kaukana suuressa metsässä? Tämän talon oli rakennuttanut eräs omituinen mies, joka oli aikaisemmin ollut kapteenina ruotsalaisessa sotaväessä. Vaimonsa ja tyttärensä kanssa oli hän sitten muuttanut sinne asumaan. Vaimo kuoli pian. Isä rakasti paljon tyttärtään, mutta ei tahtonut näyttää häntä muille ihmisille. Jos vieraita tuli talon lähelle, suuttui hän hirveästi. Tytär oli nuori vielä, melkeinpä lapsi ja hyvin kaunis, mutta hän ei osannut puhua muuta kuin kolme sanaa: *äiti, veli* ja *Verna*. Verna oli hänen oma nimensä. Vanha palvelija, joka oli hoitanut häntä lapsesta alkaen, kertoi hänen olleen pienenä aivan terveen ja vilkkaan lapsen. Mutta sitten hän sairastui ankaraan tautiin, isoon rokkoon, ja niin meni lapselta kuulo. Hän parani kyllä taudistaan, eikä kasvoihinkaan jäänyt mitään rumentavia arpia, mutta kuuloansa hän ei ollut saanut takaisin. Hän oli nyt kuuromykkä.

Kun luutnantti tovereineen lähestyi taloa, huomasivat he, että portti oli lujasti lukittu. He eivät tahoneet kuitenkaan kääntyä takaisin, vaan kiipesivät portin yli puutarhaan. Puutarha oli hyvin kaunis. Siellä kasvoi monellaisia kasveja ja varsinkin paljon kauniita, suurikukkaisia ruusuja. Miehet eivät olleet milloinkaan nähneet niin paljon ruusuja yhdessä puutarhassa. Me jo arvaamme, kuka näitä kukkia hoiteli. Verna-tyttönen rakasti ruusuja ja hän niitä puutarhassaan kasvatti. "Ruusujen tuoksu on kuoron soittoa", sanoi setä Topelius. Ja niin se näytti olevankin. Kuuro Verna ilmoitti viittomalla, että hän *kuulee* ruusujen puhuvan. Puutarhassa hän oleskeli päiväkaudet hoidellen kukkia hellästi kuin äiti lapsiaan.

Ihmeissään katselivat miehet tätä ruusujen paljoutta. Nälkä ja väsymys pakoittivat heidät kuitenkin etsimään talon asukkaita. Kaikki ovet olivat lukitut ja alakerroksen akkunat luukuilla suljetut. Silloin kiipesi luutnantti yläkerran parvekkeelle, josta voi sitten päästä johonkin huoneeseen. Siellä hän kohtasi nuoren tytön, Vernan. Luutnantti ei tietysti häntä tuntenut. Hän luuli tyttöä kuulevaksi ja puhui hänelle, pyytäen anteeksi, kun oli tällä tavalla tullut taloon. Kun tyttö ei vastannut mitään, alkoi luutnantti vähitellen ymmärtää, että tyttö oli kuuromykkä. Se vain häntä ihmetytti, kun tyttö kuitenkin puhui kolme sanaa: äiti, veli ja Verna. Hyväsydäminen luutnantti sääli ja ihaili tyttöä. Vaikka hänen täytyi kohta lähteä talosta, ei hän voinut enää milloinkaan unohtaa Vernaa.

Kapteeni, Vernan isä, ei ollut silloin kotona. Hän oli päättänyt vielä koettaa, jos Verna voisi kuitenkin vielä saada kuulonsa takaisin. Sentähden oli hän matkustanut Loviisan kaupunkiin ja toi sieltä mukanaan hyvin etevän sotilaslääkäriin. Tämä tutki Vernaa ja sanoi, että hän luulee tytön kuulon vielä palautuvan. Kuuloluut y. m. elimet eivät olleet turmeltuneet. Lääkäri ryhtyi nyt hoitamaan Vernaa ja ihme tapahtui, Vernasta tuli kuuleva. Kauniisti kuvailee setä Topelius, miten Verna oppi sitten vähitellen puhumaan ja soittamaan. Ruusuja, lapsuutensa ystäviä hän ei milloinkaan unohtanut.

Myöhemmin meni Verna naimisiin saman luutnantin kanssa, joka oli käynyt häntä katsomassa hänen kuurona ollessaan. He muuttivat asumaan Turkuun ja rupesivat siellä opettamaan kuuroja lapsia. He ymmärsivät niin hyvin, että kuurot lapset tarvitsevat rakkautta, hoitoa ja opetusta vielä suuremmassa määrässä kuin kuulevat.

Kun lukee tämän kertomuksen, niin huomaa, että Sakari Topelius aivan erikoisella rakkaudella muisti kuuroja ihmisiä ja varsinkin lapsia. Hänhän oli muutenkin suuri lasten ystävä. Useimmat hänen ihannista kirjoistaan ovat kirjoitetut juuri lapsille. Sadoissa tuhansissa, vieläpä miljoonissakin kuulevien kodeissa on hänen teoksiaan luettu ja luetaan vielä edelleenkin. Olisi erittäin suotavaa, että maamme kuurot rupeaisivat entistä enemmän tutustumaan näihin kirjoihin, setä Topeliuksen teoksiin, sillä olihan hän tavallaan myöskin kuurojen kirjailija.

O. Hiekkala.

JOULURAUHA

Joulu lähestyy. Joka vuosi vietämme hauskaa ja rauhallista joulua kotona, omaisten luona vieraisilla ja kirkoissa. Kaunis joulupuu joka kodissa ilmoittaa suuren ilon maan kansoille. Jouluilo tulee Betlehemin seimestä, Jeesus-vapahtajan syntymisestä. Mutta monet eivät sitä ajattele, vaan sanovat: "tuo on kaunis joulupuu. Pian joululahjat tulevat, pian saadaan maistaa hyvää jouluruokaa." Joulutanssiaisiin mennään ja kaikkiin huvituksiin, mutta eivät he välitä siitä Jumalan suuresta lahjasta, joka tuli alas taivaasta, vapahtajaksi, taivaaseen tullaksemme.

Minun mieleeni muistuu vielä, miten lapsuusko-dissani vietettiin joulua. Huoneet puhdistettiin ja aikaisin aattoamulla leivottiin ja paistettiin kaikenlaisia jouluruokia. Jouluaattoiltana mentiin saunaan, sen jälkeen sytytettiin kuusen kynttilät palamaan, sitten syötiin. Illalla myöhään laulettiin "Jeesus paras joululahjamme" ja isä luki raamattua. Kaikki kuuntelivat hiljaa. Teetä juotiin ja sitten joulupukki heitti ovesta lattialle joululahjoja. Kissa, joka istui lattialla, pelästyi, kiipesi kauniiseen joulupuuhun. Puun ympärille oli kiedottu kaunis keltainen leveä ja pitkä paperi, jossa oli suuret kirjaimet: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille hyvä suosio."

Jouluaamuna mentiin noin kello 2 nukkumaan. Muutaman tunnin perästä nousiin ylös aamukahville. Joulupuussa paloi kirkkaat kynttilät. Sitten aamuvarhain mentiin joulukirkkoon. Joka puolella ikkunoilla oli palavia joulukynttilöitä. Kaikki oli niin kaunista.

Kaikille lukijoille toivotan rauhallista joulua.

M. S.

Urheiluosasto

MATKAKIRJE SAKSASTA, TANSKASTA JA RUOTSISTA

Herra Hj. Sandblom Helsingistä matkusti viime elokuussa suomalaisten kuurojen urheilijain mukana Saksaan Nürnbergiin katsomaan kuurojen suuria urheilukilpailuja, eli kuurojen "Olympialaiskisoja". Matkaltaan on hra Sandblom kirjoittanut seuraavan kertomuksen, jonka suomennamme.

Perjantaina elokuun 15 p:nä kokoontui Helsingin kuurojenyhdistyksen huoneustoon 6 valittua urheilijaa ja 4 urheilun ystävää pieneen jäähyväistilaisuuteen ennen lähtöään Saksaan. Siinä pidettiin muutamia puheita, toivotettiin lähteville onnellista matkaa ja kehoitettiin urheilijoitamme kunnialla puolustamaan Suomea kansainvälisissä kilpailuissa, että maamme tulisi kuuluisammaksi urheilumaailmassa. Seuraavana päivänä oli kaunis ilma. Urheilijamme menivät komeaan "Ariadne"-laivaan. Vähän ennen laivan lähtöä tuli eräs sanomalehtimies ja valokuvaaja haastattelemaan lähteviä ja valokuvaamaan heitä. Lupasivat julkaista kuvan "Uudessa Suomessa". Täsmälleen kello 14 irtautui Ariadne rannasta, kone rupesi käymään ja niin sitä lähdettiin. Huiskutimme rannalle jääneille kuuroille, jotka olivat tulleet meitä saattamaan. Pian kulki laiva kapean salmen läpi Suomenlinnan luona. Olimme siis merellä ja odotimme, milloin päästäisiin Suomen aluevesien rajalle Årangsgrundin luona. Tunnin kuluttua pääsimme Suomen rajan yli. Ympärillämme oli nyt aava meri, jolla kulki useampia laivoja, venäläisiä, jotka etsivät meren pohjasta erästä hukkunutta sotalaivaansa. He olivat kaataneet öljyä veden pinnalle, että meri pysyisi tyyneenä. Pian tuli näkyviin Viron rajalla oleva vartijalaiva ja niin tulimme virolaisille vesille. Laivalla huomasimme matkustajien joukossa m. m. naismaailmanmestarin kiekonheittäjän, puolalaisen rouva Konopackan, joka nyt on naimisissa erään Puolan ministerin kanssa. Hra Kaurelan onnistui valokuvata hänet. Rouva nauroi iloisesti meille. Kello 18 saavuimme Tallinnaan. Muutamia virolaisia kuuroja oli rannassa meitä vastaanottamassa. He pyysivät meitä kahville suomalaisillekin laajalti tunnetun herra Karl Luhtin luo. Kolmella autolla ajoimme hra Luhtin kotiin, jossa saimme heti kahvia. Joku aika sitten oli hra Luht täyttänyt 60 vuotta ja oli iloinen kun sai vielä tarjota meille suomalaisillekin syntymäpäiväkahvia. Kun meillä oli kiire laivaan illallista syömään, emme voineet Luhtin luona viipyä kauemmin

kuin yhden tunnin. Palasimme laivaan kävelemällä, että urheilijamme saisivat vähän liikuntaa ruumiilleen. Ariadnen piti lähteä klo 21, mutta myöhästy kokonaisen tunnin, kun siihen pantiin lastia niin paljon, kaikenlaista tavaraa ja ruokavaroja, varsinkin voita Saksaan vietäväksi ja myytäväksi. Klo 22 oltiin valmiit lähtemään ja laivamme läksi pimeässä kyntämään meren aavaa ulappaa. Urheilijain täytyi aikaisemmin mennä nukkumaan. Me neljä vähän myöhemmin. Näin kului ensimmäinen yöemme matkalla. Varhain seuraavana aamuna olivat urheilijat jo ylhäällä, voimistelivat ja pehmitelivät jäseniään. Sunnuntaina, toisena matkapäivänämme oli taivas vähän pilvinen ja kävi jonkun verran tuuli. Helposti halkoi laivamme vastaan tulevat aallot. Laivalla saimme kolme hyvää ateriaa päivässä. Koko sunnuntai-päivänä emme nähneet maata ollenkaan. Joskus vain tuli näkyviin jokin laiva. Meillä ei ollut mitään muuta katseltavaa kuin laivamme, aaltoileva meri ja kalalokit (linnut), jotka uskollisesti ja väsymättä seurasivat meitä matkallamme.

Maanantaipäivä kului samoin kuin sunnuntaikin. Toivoimme saavamme nähdä maata. Puolenpäivän aikaan rupesikin maa kaukaa näkymään. Se oli Saksan maata. Lähenimme sitä. Laivamme ympärillä rupesi liikkumaan yhä useampia laivoja ja venheitä. Eräs niistä tuli aivan Ariadnen viereen ja siitä nousi saksalainen mies laivaamme. Hän leimasi matkustajain passit. Jo tuli ensimmäinen saksalainen kaupunki näkyviin. Se oli Svinemünde. Kuljimme läpi kanavan ja tunnin perästä olimme Stettinissä. Rannalla seisoivat meitä vastaanottamassa muutamia stettiniläisiä kuuroja. He tahtoivat nähdä meitä. Me ymmärsimme aivan pian toisiamme ja voimme vaivatta keskustella viittomilla toistemme kanssa. Laivassa ja rannalla seisoskelevat ihmiset ihmettelivät, että me niin pian voimme ymmärtää toisiamme viittomakielellä.

Laivasta menimme ensin tullihuoneeseen. Meidän ei tarvinnut maksaa mitään tullia. Ainoastaan yksi meistä sai maksaa uusista, hienoista, käyttämättömistä kengistään! Tullista päästyämme menimme kädestäpitäen tervehtimään saksalaisia kohtalotovereitamme. Sitten ajettiin autolla rautatienasemalle. Aikaa oli 2 tuntia Berlinin junan lähtöön. Jätimme tavaramme asemalle säilytettäväksi ja läksimme kaupunkia katselemaan. Saksalaiset toverimme opastivat ja tulkitsivat meitä. Noin tunnin kuluttua tuli äkkiä ukkosen ilma ja rankkasade. Etsimme sateensuojaa porttikäytävissä ja parvekkeiden alla. Mutta aika kului ja kesken sateen täytyi meidän rientää asemalle. Pääsimme läpimärkinä junaan. Juna läksi muutama minuutti ennen klo 16. Utelijaina katselimme vaunun

ikkunasta, minkälaiselta Saksan maaseutu näytti. Pitkin matkaa kasvoi omena- ja päärynäpuita rautatien molemmin puolin. Maa oli tasaista. Siinä ei ollut vuoria eikä laaksoja. Joskus kulki pikajuna vielä kovemmin kuin Suomessa. Metsissä kasvoi samanlaisia puita kuin Suomessaakin.

Minulla oli sekuntimittari taskussani. Koettelin sillä, kuinka nopeasti pikajuna kulki. Juna meni 29 à 34 sekunnin nopeudella kilometri. Tunnissa kulki juna n. 100 km. Saksassa on rautatien rata päällystetty särjetyillä kivillä, Suomen rautatien radat ovat peitetyt hiekalla. Kivet ovat minun mielestäni paremmat, sillä niistä ei nouse niin paljon pölyä kuin hiekasta. Kello 18 saavuimme Berliiniin. Uudet, tuntemattomat kuurot olivat meitä vastassa. Pian heihin kuitenkin tutustuimme. He veivät meidät eräiseen helppohintaiseen matkustajakotiin. Se oli kaukana asemalta, joten ajoimme sinne raitiotievaunulla. Raitiotievaunupiletti maksoi n. 5 Suomen markkaa.

URHEILUASIOISTA

oli lehtemme viime numero kutakuinkin tyhjä, mutta sehän ei oikeastaan mikään vika ollutkaan, sillä kun ei asiaa satu olemaan, niin mitäs sitä tyhjistä kirjoitaisi. Haaskaantuu vain suotta kallista paperia ja painomustetta. Kun joskus on ollut enemmän kiintoisia kilpailuja, uutisia taikka muuta sellaista kirjoittamisen ja ikuistamisen arvoista, ei ole tässä lehdessä tilaa säästetty, vaan otettu urheilulle se mikä sille tuleva onkin, ja taas toisinaan, kun on ollut tärkeämpiä asioita muilta aloilta, olemme vähentäneet tätä urheiluosastoa. Niin on tultu sovinnossa toimeen, ja toivottavasti lukijat ovat olleet järjestykseen tyytyväisiä — mikäli tässä matoisessa maailmassa ylimalkaan voidaan odottaa kaikkien sitä olevan.

Eihän sitä ole oikeastaan "passannutkaan" kovin paljoa urheilusta kirjoittaa, kun tämä meidän lehtemme ei muutama vuoteen ole ollut urheiluväen "virallinen" äänitorvi — sen tehtävän on hoitanut tänä kuluneena vuotena "Hiljainen Urheilija", jolle on pitänyt myöskin asioita jättää, koska sen *erikoisalana* on ollut nimenomaan urheilu. Kuitenkin, kuten jo vuoden alussa osapuilleen saattoi laskea, erikoisen urheilulehden kustantaminen ei kannattanut, koska vallitsevan huonon ajan, urheiluväkemme vähälukuisuuden ja monien muitten syitten takia tilaajamäärä ei noussut niin suureksi, että saadut tilausmaksut olisivat peittäneet edes likimainkaan painatuskustannukset. Tämä oli ikävä seikka, ja lehden

lopettaminen on, kuten jokainen ymmärtää, välttämättömyys.

Kuitenkaan ei urheiluväkemme jää ilman äänenkannattajaa tulevanakaan vuotena, sillä lehdessämme on urheiluosasto, jota voidaan tarpeen mukaan laajentaakin, jos vaan urheiluväki itse pitää huolen siitä, että kirjoituksia, uutisia ynnä muuta kiintoisaa sisältöä saadaan siihen, joka numeroon, riittävästi. Onhan pääkaupungissa olevan toimitussihteerin vaikea saada tietoonsa mitä urheilutapahtumia muualla sattuu, mitä tuloksia saavutetaan, ellei siellä ole nopeita avustajia, tahi satu itse olemaan paikalla omin silmin seuraamassa ja ne toteamassa. Siksi olisi toivottavaa, että jokainen urheilunystävä, joka toivoo lehensä mahdollisimman valppaasti seuraavan myöskin tällä alalla tehtävää työtä ja tapahtumia, pitäisi huolen siitä, että toimittaja saisi kaikkesta mahdollisimman pian tiedon, voidakseen saattaa sen julkisuuteen. Samoin olisi hyvä, jos enempi kehittyneet kirjoittaisivat pitempiäkin varsinaisia artikkeleita urheilusta, siten ollen mukana kuuron väen ruumiillista kuntoutumista edistämässä.

Toivottaen nyt enää vain *Hauskaa Joulua!* ja kiittäen kaikkia arvoisia kirjoitusten ja uutisten lähettäjiä kuluneenkin vuoden aikana antamastaan arvokkaasta avusta, ja toivoen sen entistä kiinteämpänä jatkuvan tulevana vuotena, merkitsen

urheilutervehdyksellä:
Ruuri.

Tietoja ulkomailta

RUOTSI. Äskettäin kuoli Linköpingin sairaalassa Ruotsissa k.m. rouva *Katarina Klöfverskjöld* 60 v. vanhana. Vainaja oli syntynyt Suomessa. Hänen isänsä oli aikoinaan venäläisten pappina Helsingissä. Vainajan tyttönimi oli Katarina Popoff. Hän oli käynyt venäläisen kuurojenkoulun Pietarissa. Nuorena joutui hän naimisiin ruotsalaisen herra Klöfverskjöldin kanssa ja siirtyi Ruotsiin. Ruotsin kuurojen lehdet kirjoittavat hänestä kauniisti. Suomessa ollessaan oli hän Helsingin kuurojenyhdistyksen jäsen.

SUURI LAHJOITUS KUUROMYKILLE. Lokakuun 21 p:nä kuoli Vadstenan kaupungissa k.m. rouva *Edla Lilja* 82 vuoden vanhana. Kun hänen kuoltuaan testamentti avattiin huomattiin, että vainaja oli määrännyt koko omaisuutensa, noin 70,000 Ruotsin kruunua, eli noin 700,000 Suomen markkaa, kuuromykille. Tätä rahastoa hoitamaan on vainaja määrännyt Tukholman Manillan kuurojenkoulun johtokunnan, joka saa mielensä mukaan vuosittain käytellä lahjarahoja tarvitsevain kuurojen hyväksi. Tämä suuremoinen lahjoitus tulee levittämään siunausta sikäläisten kuurojen keskuuteen. Vainaja oli ollut naimisissa suutari Karl Liljan kanssa. Molemmat olivat käyneet kuurojenkoulua Manillassa 3 vuotta. Karl Lilja kuoli jo v. 1917. Heidän varallisuutensa oli perittyä miehen puolelta. Rouva Lilja oli erittäin hyväsydäminen ja viisas nainen. Hän oli ajoissa kirjoittanut testamenttinsa, eikä sitä kukaan voi rikkoa.

Tietoja kotimaasta

UUDENVUODEN ONNITTELUJA otetaan lehtemme ensi tammikuun numeroon kuten edellisinäkin vuosina. Onnitteijain on ennen tammikuun 8 päivää lähetettävä nimensä sekä maksu 5 mk, niin pääsevät osallisiksi uuden vuoden onnitteeluihin. Rahallinen tulos onnitteiluista annetaan kokonaan Avikin vanhainkodin hyväksi, kuten edellisinäkin vuosina.

HOPEAHÄITÄÄN viettivät Jyväskylässä syyskuun 23 p:nä räätäli *Matti Kangas* ja puolisonsa *Sanna*.

KIHLAUKSENSA ovat julkaisseet Viipurin Kuuromykkäin yhdistyksen puheenjohtaja hra Ragnar Östman Johanneksesta ja neiti Eva Korte Ojajärveltä.

55 VUOTTA täytti työmies *Jubo Haapali* Turussa marrask. 19 p:nä. Hän on käynyt Turun viittomakoulun.

LAHJOITUKSIA ÄVIKIN VESIJOHTORAHASTOON: Jumalanpalveluksissa Mäntässä 23:50 ja Urjalassa 20:—; Kokkolan kuurot 70:—; kaksi kuurojen ystävää 500:—; Karl Luht Virosta 1000:—; Ritalan veljekset Kiikasta säkki herneitä.

VANHAIN KUUROJEN PÄIVÄN johdosta on Ävikodille lähetetty seuraavat lahjoitukset: Kuurojen yhdistys *Viipurissa* 55 mk, *Vaasassa* 120 mk, *"Heffata"* *Kiikasta* 28 mk 50 p., *Porvoossa* 230 mk, *Jyväskylässä* 200 mk, *Tampereella* 100 mk, *Helsingissä* 445 mk, Stadiuksen perhe 10 mk, Sigrid Vallenius ja Vendla Söder 30 mk, eräs 70-vuotias 50 mk, kaikki Helsingistä. Kaikista lahjoista kiitos!

SEINÄJOEN K.m. yhdistys viettää joulujuhlaa Seinäjoen yhteistalossa tammik. 3 p:nä 1932. Vuosikokous alkaa klo 10, joulujuhla klo 16. Ravintolassa on saatavana joulupuuroa ja kahvia. Tervetuloa kaukaalta ja läheltä.

Jobtokunta.

HÄMEENLINNAN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN 5-vuotisjuhlaa vietetään lauantaina tammikuun 2 p:nä 1932 Hämeenlinnassa klo 19 runsaalla ohjelmalla.

VIIPURIN Kuuromykkäin yhdistyksen vuosikokous pidetään Keskuskansakoululla sunnuntaina helmikuun 7 p:nä 1932 alkaen klo 16 (4) i.p. Saapukaa jäsenet kaikki.

VIIPURIN Kuuromykkäin yhdistys toimeenpantee toveritiltaman ensi tammikuun 1—3 p:nä 1932 klo 18 (6) i.p. Keskuskansakoululla. Ohjelma on monipuolinen ja hyvä. Tervetuloa kaukaa ja läheltä.

RIIHIMÄEN kuuromykkäin yhdistys viettää kuusijuhlansa uutena vuotena eli 1 p:nä tammik. 1932 Pohjoispiirin kansakoululla, alkaen klo 13. Ohjelma runsas ja monipuolinen. Sydämellisesti tervetulleita kaikki kuuromykkät!

LAHDEN KUUROJEN YHDISTYS järjestää joulujuhlailtaman tammikuun 2 päivänä 1932 klo 6 Lahden lyseolla (kirkon takana). Ohjelmassa m.m. hauska näytöskappale "Isäntä ja emäntä". Kaikki läheltä ja kaukaa tervetulleita!

KUOPION K.M.-URHEILIJAT joutuivat sattuneiden syiden vuoksi peruuttamaan aikomansa seuran 20 v. juhlallisuudet. Sen sijaan vietettiin vain vaatimatonta muistojuhlaa marrask. 1 p:nä Kuurojenkoululla alkaen klo 18. Tervehdyspuheen piti seuran puheenjohtaja J. Väisänen ja runon lausui rva Helga Hartikainen. Herra A. V. Hartikainen esitti lyhyesti seuran 20 v. vaiheet. Väliajalla hörpätettiin kuppi kuumaa vehnäsineen. Jälleen rva Hartikainen luki kertomuksen ja sitten esittivät seuran jäsenet kuvaelman "Urheilijat". Kuvaelmassa kukin urheilija, hiihtäjä, luistelija, pyöräilijä, soutaja y. m. lausui muutaman sanan omasta lajistaan. Lopuksi kaikki yhdessä viittasivat ensi

säkeen "Maamme"-laulusta. Kuvaelma sai osakseen suosiosoituksia runsaasti. Sitten esittivät nti Milja Kolari ja hra Pentti Borg veikeän hollantilaistanssin, joka oli toistettava yleisön pyynnöstä. Keikailevan ranskalaistaanssin esittivät neidit Rantanen ja Häkkinen sekä herrat Väisänen ja Borg. Lopuksi oli leikkiä. — Varsinainen 20 v. juhla pidetään hiihtomestaruuskilpailujen yhteydessä arvokkaalla ohjelmalla. *Mila.*

FREDRIKA LINDEQVIST. Julkaisemme tässä Helsingin kunnalliskodissa marraskuun 1 p:nä kuolleen 87 vuotta vanhan ompelijatar Fredrika Lindeqvistin kuvan. Kuten mainittiin lehtemme viime numerossa, oli hän K. O. Malmin ja piispa Alopeaus-vainaan oppilas, yksi niistä harvoista sen aikuisista, jotka vielä elävät.

Fredrika Lindeqvist

TIETOJA KUUROISTA. *Lyydia Koivula* tervehtii tuttaviaan ja ilmoittaa joulukuun 6:nä päivänä täyttävänsä 40 v. Hän on uskollisesti palvellut Kirjokiven suuressa kartanossa monet vuodet. Hänen emäntänsä, vuorineuvoksetar Elfving on hyvin tyytyväinen häneen ja pitää häntä mielellään palveluksessaan. Niin on rava Elfving itse puhelimessa ilmoittanut toimitukselle.

PAAVO NIINIKANKAAN urheilutulokset, jotka hän saavutti kesällä pidetyissä kuulevien kilpailuissa:

Forssassa 3000 m (tulosraja juoksu) 2 p., 9.54,8, 5000 m juoksussa 3 p., 17,08, 3000 m juoksussa 3 p., 9.36,0, 3000 m juoksussa 3 p. 9.27,7, 3000 m juoksussa 3 p. 9.45, 5000 m juoksussa 2 p. 16.41,2, (mestari O. Kaskila 16.40,8), 10,000 m 1 p. 35.40,7; Turussa 1000 m juoksussa 5 p. 2.52,2; Urjalassa 3000 m juoksussa 1 p. 10.17,6; Riihivalkamaalla 2000 m juoksussa 2 p. 6.28.

RYÖSTETTY. Tunnettu kuuromykkä Andersson Tampereelta, joka kiertää maata myymässä postikortteja, joutui taas ryöväreiden käsiin Helsingissä marraskuun 29 p:n illalla. Ryövärit ensin joivat hänen kanssaan viinaa, sitten he löivät ja repivät häntä sekä varastivat samalla hänen rahansa, 680 mk. Sitten joutui hän poliisin käsiin ja putkaan pahnojen päälle yöksi. Seuraavana aamuna oli poliisitukinto asiasta. Ikävä mies tämä Andersson. Kiertää maata ja saattaa kuuromykkäin hyvän maineen häväistyksi. Ei ole kauan siitä kun hän Oulun puolella joutui ryöstetyksi. Silloin vietiin häneltä suurempi summa rahaa. Kuurot, pel-

iätää hänen huonoa esimerkkiään, elköö antautuko huonoon kulkurielämään, kuten tämä vanha mies jo nuorena joutui.

RAHANKERÄYS Turun Kuuromykkäinyhdistyksen omakotirabaston hyväksi.

Rahankeräys on tapahtunut Turun ja Porin läänin alueella. Se alkoi 20 p:nä maaliskuuta 1930 ja päättyi 20 p:nä syyskuuta 1931. Numeroituja keräyslistoja on ollut 1—325 suomen- ja 326—400 ruotsinkielistä eli yhteensä 400. Tässä julkaisemme kerääjän nimen, listan numeron ja siihen keräytyneen rahasumman. 31 listaa ei ole vielä tullut takaisin, mutta toivomme niiden kerääjään palauttavan ne Turkuun ensi tilaisuudessa. Keräyksen tilitystä varten on hyvä palauttaa listat tyhjinäkin. Rahankeräyksen virallinen tilitys on jätettävä Turun kaupungin maistraatille joulukuun 20 päivään mennessä tänä vuonna.

Listain järjestysnumeroiden mukaisesti on keräys siis tuotanut seuraavat summat:

Lista n:o 1, opettaja J. K. Palomaa, Turku 3500:—; lista n:o 2, johtaja E. J. Pesonen, Turku 100:—; lista n:o 3, opettaja S. Seppälä, Turku 100:—; lista n:o 4, opettaja U. Kierimo, Turku 50:—; lista n:o 5, opettaja I. Lehtinen, Turku 190:—; lista n:o 6, opettaja P. Brusila, Turku 10:—; lista n:o 7, opettaja S. Liljefors, Turku 40:—; lista n:o 8, opettaja S. Engblom, Turku 50:—; lista n:o 9, johtajatar S. Sundgren, Turku 323:—; lista n:o 10, vahtimestari J. Urhola, Turku 218:—; lista n:o 11, kauppias rouva O. Auer, Turku 285:—; lista n:o 12, emäntä, rouva A. Pihlava, Turku 623:—; lista n:o 13, talollinen V. Suutari, Kiikka 20:—; lista n:o 14, opettajatar M. Jukola, Turku 50:—; lista n:o 15, metsänhoitaja E. Lehtonen, Turku 50:—; lista n:o 16, vaatturi E. Savisaari, Turku 260:55; lista n:o 17, vaatturi E. Savisaari, Turku 534:—; lista n:o 18, kirvesmies J. Heino, Turku 277:—; lista n:o 19, kiillottaja A. Vilkki, Turku 54:—; lista n:o 20, vaatturi, rouva M. Vilkki, Turku 445:—; lista n:o 21, jalkine-työntekijä J. Lehtimäki, Turku 175:50; lista n:o 22, puuseppä U. Lehtimäki, Turku, palautti tyhjänä; lista n:o 23, puuseppä E. Raitanen, Turku 199:50; lista n:o 24, rouva A. Rantanen, Turku, palautti tyhjänä; lista n:o 24, työmies T. M. Viljanen, Kokemäki 150:—; lista n:o 25, vaatturi H. Rantanen, Turku 125:—; lista n:o 26, rouva Elli Kivikari, Naantali, palautti tyhjänä; lista n:o 27, maanviljelijä K. Kanerva, Lieto 272:—; lista n:o 28, maanviljelijä O. Lähdeniitty, Kuusjoki 272:50; lista n:o 29, rouva Lydia Tulinen, Parainen 404:25; lista n:o 30, neiti Helmi Salminen, Turku 34:40; lista n:o 31, vaatturi, neiti H. Mäenpää, Turku 45:—; lista n:o 32, neiti E. Tuovola Turku 285:—; lista n:o 33, rouva S. Wigren, Turku 183:—; lista n:o 34, leipuri A. Ruusuvaara, Turku, palautti tyhjänä; lista n:o 34, pientalollinen K. A. Mäkilä, Eurajoki, ei ole palauttanut; lista n:o 35, rouva I. Haapali, Turku 195:—; lista n:o 36, neiti Inkeri Vaara, Maaria 210:—; lista n:o 37, pesijätär I. Niskanen, Turku 443:50; lista n:o 38, rouva W. Ahlqvist, Turku 684:—; lista n:o 39, kaakelityöntekijä Fr. Hellä, Turku 85:50; lista n:o 40, mies J. Heino, Turku 347:—.

Jatk.

VAASAN KUUROMYKKÄIN YHDISTYS
viettää arvokkaan

JOULUJUHLAN

ensi tammikuun 5 p:nä klo 5 ip. Palosaaran kansakoulussa, johon yhdistys muutti 3 viikkoa siten. Saapukoon kaikki tähän hauskaan tilaisuuteen läheltä ja kaukaa.

Tervetuloa!

KARJANHOITON

täysin tottunut, siivo, vakava, ei aivan nuori, kuuro palvelijatar saa paikan luonamme tammikuun alusta (9 lehmää). Jäljennös todistuksista sekä palkkavaatimus on lähetettävä maanviljelijä Eino Maunulalle, os. Uusikylä, Koskunen.

KIITOS

Nyt on monivuotinen unelma toteutunut. Vanhainkoti Ävikissä on saanut kauan kaivatun vesijohdon. Vihdoinkin on loppunut tuo jokapäiväinen, raskas vedenkantaminen saaveilla ja ämpäreillä keittiöön, navettaan y.m. Siitä iloitsevat kodin kaikki hoidokit, palvelijat ja johtajat, jotka surulla ovat katselleet kuinka raskasta on ollut vedenkanto näinkin suuren talouden tarpeiksi. Vesijohto on lahja monen monilta kuuroidelta ja heidän ystäviltilään. Jo parin, kolmen vuoden kuluessa ovat kuuroiden umalanpalvelustilaisuuksissaan, vihkijäisissään ja lastensa kastetilaisuuksissa koonneet rahaa, jonka heidän asiasta innotunut pappinsa H. Nyberg on konnut, pankkiin tallettanut ja nyt luovuttanut vesijohdon rakentamiseksi Ävikiin. Hänen käteensä kautta on vesijohtorahasto saanut 6,500 mk. (siitä 1,000 mk. virolaisen K. Luhtin lahjoittamaa).

Kaikista tervetulleista pienistä ja suuremmista rahalahjoista pyytää Ävikiin johtajat lausua sydämellisen kiitoksensa. Jumalan armollinen käsi on varmaan johtanut ja siunannut tätäkin pientä, mutta Ävikille niin tärkeää yritystä.

Hyvinkää, Ävik 14/11 1931.

Ilmi Liukkonen,
johtajatar.

John Sundberg,
taloudenhoitaja.

KUUROMYKKÄIN LEHDEN

Suomen Kuuromykkäinliiton äänenkannattajan 37:s vuosikerta tarjotaan täten tilattavaksi vuodeksi 1932.

Lehti ilmestyy samankokoisena, samanhintaisena ja samaan tapaan toimitettuna, kuin tähänkin asti. Lehteen otetaan runsaasti kuvia, jotka esittävät henkilöitä, tapauksia, urheilua y.m. kuuroiden harrastuksia. Kuuromykkäin Lehti koettaa siis voimainsa mukaan olla hyödyksi ja huviksi Suomen kuuroille. Urheiluun kiinnitetään erikoista huomiota lehden urheilu-osastossa.

Kehoitamme kaikkia lehtemme entisiä tilaajia uudistamaan ajoissa tilauksensa ensi vuodeksi. Lehtä voi tilata joko lähimmästä postitoimimistosta tahi lehden asiamiehiltä kuuroiden yhdistyksissä tahi suoraan toimitukselta.

Kuuroidenkoulujen oppilaat saavat lehden 5 markalla koko vuodeksi kun tilaus tehdään jonkun kuuroidenkoulun opettajan kautta.

Parasta on tilata lehti jo *joulukuulla*, niin lehden lähettämässä ei tule mitään seisahdusta. Tammikuun lehtä ei enää lähetetä niille, jotka eivät ole uudistaneet tilaustansa.

Tilatkaa siis "Kuuromykkäin Lehti" vuodelle 1932. Sen hinta on 20 mk. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa, kunn alkupuolella.

Lehden osoite on: Helsinki, Johanneksentie 4, H. Nyberg.

Toimitus:

Hugo Nyberg.

Rurik Pitkänen.